

..... U OVOM BROJU .....**KARAKTERISTIKE****HRIŠĆANINA***Francis A. Schaefer***"HRIŠĆANIN", ZNAČI****BITIDRUGAČIJI***Jan Vareca***TEST ZA HRIŠĆANE***Janko Bako***DAVID I GOLIJAT***Davor Edelinski***BOG, JEVREJI I IZRAEL***Vlatko Dir***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****...: SIONSKA TRUBA ...:****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Davor Edelinski**Nada Mužički**Ljubiša i Snežana Žaković*

Dragi naši čitaoci,

leto je u toku. Vreme je godišnjih odmora. Možda ste već čuli nešto slično ovome: "Idem nekud, da se isključim iz svega!" Kao sluge Gospodnje ne možemo, da se isključimo baš iz svega... Gospod Isus Hrist ide sa nama i na godišnji odmor, jer stalno živimo u Njegovoj prisutnosti. Nudimo Vam jednu temu za razmišljanje, tokom letnjih meseci... Da li je termin "Crkva Isusa Hrista" samo virtuelna realnost ili možda i duhovna stvarnost? Zato se nemojte isključivati, već se uključite...

Iz sadržaja ovog broja izdvajamo test (u okviru "SionT servisa") pod nazivom: "Koliko poznaješ svoju Bibliju?" Ako Vam se ovaj test bude svideo, na sajtu Sionske trube naćićete još iznenađenja iz ove oblasti... Ako provodite leto pored kompjutera, onda letujte na našem sajtu!

I ne zaboravite, reči našeg Spasitelja i Gospoda: "Ja sam s Vama svakog dana, sve do kraja sveta." (Matej 28:20)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

KARAKTERISTIKE HRIŠĆANINA

(2. deo)

Francis A. Schaefer

Šta se dešava, kada se ne možemo sporazumeti sa našom braćom i sestrama u Hristu, stoga što treba uraditi promenu u životu ili učenju zarad Božje svetosti? Kako da imamo jedinstvo, koje Hrist spominje, bez toga da pravimo iste greške kao i drugi? Želim da pokažem nekoliko načina, kako praktikovati ovo jedinstvo i pored postojećih podela, koje moramo da trpimo.

Prvo. Nikada ne bi trebalo da dođemo u spor sa drugim hrišćaninom bez potrebe za oprostjenjem i bez suza. To zvuči sasvim jednostavno, zar ne? Verujte mi, većina hrišćana to radi sasvim drugačije, kao da nam pričinjava radost, kada druge uhvatimo u nekoj grešci. Gradimo sami sebe gurajući druge na dole. Na ovaj način nije moguće pokazati istinsko jedinstvo među hrišćanima. Samo jedna vrsta ljudi može da vodi Gospodnje ratove na ispravan način - oni koji po prirodi nisu ratoborni. Ratoboran čovek je sklon borbi i takmičenju; barem to tako izgleda. Svet mora videti, da naše neslaganje sa drugim hrišćanima, nije zbog toga što volimo miris krvi, miris arene, miris borbe, nego zato što to moramo uraditi radi Boga. Ako se kod naših neslaganja budu ronile i suze, videće se nešto predivno.

Drugo. Bez obzira na važnost onog što ima veću ili manju važnost među hrišćanima, bitno je pokazivati ljubav pred svetom. Nisu sve razlike među hrišćanima jednake. Neke su nebitne, a neke su jako važne.

Što je veći nesporazum, tim je bitnije pokazati Božju svetost i govoriti o tome. Sa druge strane, što su veće razlike, tim je bitnije oslanjati se na Svetog Duha, da bi nas on učinio sposobnima pokazati ljubav prema braći sa kojima smo u sporu. Ako je među nama samo mali nesporazum, ukazivanje bratske ljubavi ne zahteva toliko truda. Dakako, kada spor postane ozbiljan, jako je važno govoriti u ime Božje ljubavi.

A istovremeno, još je važnije pokazati svetlu da se stalno obostrano volimo.

Kao ljudi funkcionišemo upravo suprotno: u manje važnim sporovima pokazujemo prema braći više ljubavi, ali kada se radi o većim nesporazumima, skloni smo da manje volimo. Trebalo bi da bude suprotno: ako se razlike među hrišćanima povećavaju, moramo svesno voleti na takav način, da to bude vidljivo svetlu.

Razmislimo o tome: da li je moj nesporazum sa bratom i sestrom u Hristu stvarno bitan. Ako je to tako, onda je još važnije da provodim vreme na kolenima moleći Isusa, da deluje na mene, i moju braću, da bi mogli voleti i pored ovih velikih nesporazuma u koje smo dospeli sa drugom braćom i sestrama u Hristu.

Treće. Usred dileme moramo pokazati praktičnu ljubav, i onda kada to ima visoku cenu. Reč ljubav ne bi trebalo da bude samo parola. Drugim rečima, treba da uradimo sve što je potrebno, po svaku cenu, da bismo pokazali ovu ljubav. Ne smemo reći: "Volim te," a zatim osuti paljbu.

Ljudi često misle da je hrišćanstvo nešto lagano, nešto kao sentimentalna ljubav i prema dobru i prema zlu. Ovo nije biblijsko gledište. Zajedno sa ljubavlju treba da se vidi i Božja svetost. Moramo, dakle, paziti da zlo ne nazovemo dobrom, u bilo kojoj oblasti života. Svuda je zlo samo zlo, i na nama je odgovornost da to kažemo u svakoj pojedinačnoj situaciji. Međutim, ljubav mora biti primetna, bez obzira na cenu.

Prema Bibliji tu nema povlačenja. U 1. Korinćanima 6, 1-7 piše: "Sme li koji od vas, kad ima tužbu na drugoga, ići na sud nepravednima, a ne svetima? Ne znate da će sveci suditi svetlu? Kad ćete dakle vi svetlu suditi, jeste li nedostojni da sudite i o manjim stvarima? Ne znate li da ćemo i anđelima suditi? I nećemo li tim pre suditi o stvarima ovoga sveta? I vi kad imate tužbe za stvari ovoga sveta, uzimate li za sudije one koje u crkvi ne broji niko ni u što? Na sramotu vašu govorim. Zar nema među vama ni jednoga mudra, koji može rasuditi među braćom svojom? Nego se brat s bratom sudi, i to pred nevernima! I to je već sramota za vas da imate tužbe među sobom. Zašto radije ne trpite neku nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu?"

Šta to znači? Crkva ne treba da ostavi ono što je zlo bez obeležja; ali hrišćanin bi radije trebalo da podnese praktičnu, novčanu štetu, da bi pokazao hrišćansko jedinstvo, nego što bi

pokrenuo sud protiv drugih hrišćana, jer bi to pokvarilo vidljivo jedinstvo pred svetom koji pažljivo posmatra. Takva ljubav ima jako visoku cenu, ali samo takva, praktična ljubav je vidljiva.

Pavle govori o nečemu što je vidljivo, o nečemu što je veoma realno: usred nesporazuma sa bratom ili sestrom, hrišćanin treba da pokaže takvu ljubav, koja je u stanju da istrpi ne samo novčanu (iako, čini se, većina hrišćana zaboravlja na ljubav i jedinstvo kada je novac u pitanju), nego i bilo kakvu drugu štetu.

O čemu god da je reč, praktičan dokaz ljubavi mora uvek biti vidljiv. Biblija je po tom pitanju savršeno jasna.

Četvrti način: pokazati ljubav bez saučestvovanja u nečijim greškama jeste pristupanje problemu sa željom za rešenjem a ne sa željom poraziti protivnika. Svi rado pobeđujemo. Ustvari, malo ko pobeđuje tako rado kao teolog. Istorija religije ima suviše mnogo tačaka kao posledica težnje za pobedom.

Mi treba da shvatimo, da ono što želimo dostići usred nesporazuma jeste rešenje, koje će dati Bogu slavu saglasnu sa Biblijom, koje će ujedno odražavati Božju svetost i ljubav. Kakav je naš stav, kada se sretnemo sa nekim s kime ne delimo isto mišljenje, ili kada grupa sretno grupu, da bi diskutovali o razlikama? Želja da se ostane na vrhu? Pokazati to drugoj strani? Ako tu ima samo malo želje za ljubavlju, kod svakog takvog razgovora tražićemo rešenje a ne dokaz da smo u pravu.

Peti način, kako pokazati svetu praktičnu, vidljivu ljubav bez saučestvovanja u greškama našeg brata ili sestre, jeste razumeti i pamtiti to, da je lako uraditi kompromis i nazvati zlo dobrom, ali takođe je isto tako lako zaboraviti na potrebu jedinstva u Hristu. Ovaj stav treba da se sistematski i svesno gradi.

Ustvari o ovome treba da se govori pre nego dođe do nesporazuma među hrišćanima. Imamo konferencije o svemu i svačemu. Da li je neko nekad čuo za konferenciju, na kojoj se govori kako mogu hrišćani biti verni Božjoj svetosti, a istovremeno primenjivati u praksi vernost Božjoj ljubavi pred svetom koji

posmatra? Da li je neko čuo za propovedi ili spise, koji pažljivo predstavljaju praktikovanje dva principa, koji su na prvi pogled sasvim suprotni:

Princip čuvanja čistoće vidljive crkve a sa obzirom na doktrinu i život, i princip praktikovanja vidljive ljubavi i jedinstva među svim obraćenim hrišćanima?

Ako nema pažljivog propovedanja i pisanja o ovim temama, zar nije smešno misliti, da ćemo dočekati nešto lepo u praksi, kad će trebati, nepristrasno i časno, boriti se sa nesporazumima među hrišćanima?

Ljubav usred razlika, vidljiva svetu koji posmatra, pokazaće razliku u razlikama među hrišćanima i razlikama drugih ljudi. Svet možda neće razumeti, u čemu se ne slažemo, ali će jako brzo uvideti razliku između naših i njegovih razlika, ako nas bude video sa otvorenom i vidljivom ljubavlju na praktičnom nivou.

To je razlika! Da li razumete, zašto je Isus rekao, da je to stvar koja će privući pažnju sveta? Ne možete očekivati, da će svet razumeti doktrinarne razlike, naročito u današnje vreme, kada je postojanje stvarne istine i stvarnih vrednosti nezamislivo kao pojam.

Ne možemo očekivati ni to, da će svet razumeti, da su, na osnovu Božje svetosti, naše razlike specifične, jer su u pitanju Božje apsolutne vrednosti. Ali, kada budu videli razlike između stvarnih hrišćana, koji takođe ispoljavaju vidljivo jedinstvo, otvoriće im to put za razmišljanje o istinitosti hrišćanstva i Isusovog tvrđenja da je Otac poslao Sina.

Štaviše, imamo veću mogućnost da pokažemo, o čemu je Isus govorio usred naših neslaganja, nego tamo gde se u ni u čemu ne razlikujemo. Naravno, to ne znači da treba tražiti razlike među hrišćanima; već ih je previše nađeno, ali i ovako, usred razlika, imamo jedinstvenu priliku. Kada sve ide kako treba, i svi se nalazimo u divnom okruženju, svet i nema mnogo toga da vidi. Ali kada dođemo do stvarnih razlika i pokazujemo beskompromisnu principijelnost zajedno sa vidljivom ljubavlju, onda svet ima šta da vidi, i na osnovu toga zaključi, da su ovi ljudi stvarno hrišćani, i da je Isus stvarno bio poslan od Oca.

Navešću dva divna primera takve vidljive ljubavi. Jedan se desio u Bratskim hrišćanskim crkvama u Nemačkoj odmah po završetku Drugog svetskog rata.

Radi kontrolisanja crkava Hitler je zakonom prisilio sve crkvene zajednice da stupe u uniju. Bratska crkva se po ovom pitanju nije mogla složiti. Polovina njih je poslušala Hitlerovo naređenje, a polovina nije. Oni koji su se povinovali, imali su mnogo lakši život, ali su u tom organizovanom jedinstvu sa liberalnim grupama postepeno izgubili njihovu doktrinarnu oštrinu i njihov duhovni život postepeno izgubio. Sa druge strane, grupe koje su ostale izvan tog ujedinjenja, su zadržale duhovnu živost, ali je skoro svaka porodica imala nekog člana koji je stradao u nekom od koncentracionih logora.

Možete li da zamislite tu emotivnu napetost? Rat se završio, i ove hrišćanske "kolege" su se ponovo srele licem u lice. Imali su to isto učenje i sarađivali su više nego kroz jednu generaciju. I šta se sada dešava? Neko se setio, da je njegov otac umro u logoru, a da su ovi, sa druge strane, ostali na sigurnom, ali i ljudi sa druge strane imaju duboka ljudska osećanja.

Ova braća su postepeno shvatila, da je takvo stanje neodrživo. Dogovorili su vreme, kada su se starešine iz obe grupe sastali na skoro "mirno mesto". "Šta ste tamo radili?" pitao sam čoveka, koji mi je o tome govorio. On je odgovorio: "Dobro, reći ću ti, šta smo tamo radili. Sastali smo se, i proveli smo zajedno nekoliko dana, tokom kojih je svako ispitivao svoje srce." Čovek je bio u jakom emotivnom stanju, dok mi je govorio: "Moj otac je otišao u koncentracioni logor; i majku su mi odveli." Ove stvari nisu kao mali kamenčići na plaži; sežu u duboke bezdane ljudskih emocija. Ovi ljudi su baš na ovom mestu razumeli Isusovu reč, samo su ispitivali svoja srca, mislili na sopstvene greške i na Hristove reči. Onda su se ponovo sreli.

Pitao sam: "Šta se posle desilo?"

On je odgovorio: "Jednostavno - bili smo jedno."

Po mom shvatanju, ovo je tačno to o čemu je Isus govorio. Otac je poslao svog Sina!

Princip, o kome govorimo je univerzalan, važi u svako vreme, i na svakom mestu. Navešću i drugi primer primene tog istog principa.

Godinama sam čekao da li ću videti dve grupe nanovorođenih hrišćana, koji će iz ispravnih razloga zaključiti, da je njihova daljnja saradnja nemoguća i razići se bez toga da jedni o drugima loše govore. Dugo sam čekao na dve grupe, koje će imati uzajamnu ljubav pred svetom koji ih posmatra, iako je organizaciono jedinstvo među njima neodrživo.

Teoretski, naravno, svaka lokalna crkva bi trebala da bude u stanju da uputi poziv celom spektru društva. U praksi je to mnogo komplikovanije. Potrebe raznih delova društva se jako razlikuju međusobno.

Nedavno je problem ove vrste nastao u jednoj crkvi u velikom gradu na zapadu Sjedinjenih država. Grupa ljudi, savremenog pogleda na svet, dolazila je u crkvu i pastor je vremenom shvatio da nije sposoban služiti dvema različitim grupama. Neki bi to možda i mogli, ali on lično nije bio sposoban da služi svom tom širokom spektru ljudi u njegovoj crkvi - dugokosim mladićima i onima, koji su sa njima dolazili, i istovremeno ljudima iz komšiluka.

Posle mnogo pokušaja saradnje, održan je sastanak starešina. Odlučeno je da se osnuje druga crkva. Naglašeno je da se ne razilaze zbog doktrinarnih nesporazuma, nego iz pragmatičnih razloga. Jedan od starešina je prešao u novu crkvu. Puno su radili na tome da razdvajanje protekne bez većih problema. Sada su u tom gradu dve crkve, i imaju veliku međusobnu ljubav.

To je nedostatak organizacionog jedinstva, ali istovremeno ljubav i jedinstvo, potpuno vidljivo svetlu. Otac je poslao svog Sina!

Želim vam reći da, kako vodimo bitku za ispravno širenje evanđelja u dvadesetom veku, tako je jako važno da vidljiva međusobna ljubav određuje naše poslanje. Ne smemo zaboraviti na finalnu apologetiku. Svet ima pravo da nas posmatra, kako se mi, stvarni hrišćani, izjednačavamo sa našim razlikama, i trebao bi da vidi, da se međusobno ljubimo. Naša međusobna ljubav mora biti vidljiva svetlu.

"Novu vam zapovest dajem: Ljubite jedan drugoga. Kao što vas ja ljubih, ljubite se i vi

među sobom. Po tome će vas poznati da ste moji učenici ako se među sobom ljubite." (Jovan 13,34-35)

"...da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi, da i oni u nama jedno budu, da svet veruje da si me ti poslao." (Jovan 17,21)

Kakav je zaključak iz svega ovog? Ništa drugo, samo to, da kao što je Samarićanin ljubio ranjenog, mi hrišćani treba da volimo sve ljude kao bližnje, to jest kao sebe same. A kao drugo, treba da volimo ostale stvarne hrišćane toliko, da to svetu bude očigledno. To znači voleti našu braću i sestre i pored naših razlika, velikih ili malih, voleti i kada nas to košta, voleti u trenucima velikih emocionalnih napetosti, voleti tako da to pred svetom prosto blješti. Ukratko, treba praktikovati i pokazivati Božju svetost i Božju ljubav, jer u suprotnom žalostimo Svetog Duha.

Ljubav i jedinstvo, koje o njoj svedoči su karakteristika koju je Hristos dao hrišćanima da je iznose pred svet. Samo po tome može svet videti, da su hrišćani stvarno hrišćani, i da je Isus bio poslan od Oca.

Pripremio: Milijašević Branko (St. Pazova)
Izvor: Zapas o dušu
Korišćen prevod Biblije od Dr. Luja Bakotića

"HRIŠĆANIN", ZNAČI BITI DRUGAČIJI

Jan Vareca (St. Pazova)

"Čuli ste da je rečeno: 'Oklo za oko i zub za zub'. A ja vam kaŒem da se ne protivite zlu; nego ako te ko udari po tvom desnom obrazu, okreni mu i drugi; i onome koji hoće da se parniči s tobom i da ti uzme haljinu, podaj mu i ogrtač; i ko te potera jednu milju, idi sa njim dve. Daj onome koji od tebe traŒi, i ne okreći se od onoga koji hoće od tebe da pozajmi." (Mat. 5:38-42)

Hrist traŒi da se njegovi sledbenici razlikuju od drugih ljudi. Apostoli su takođe, često na

tu istinu stavljali naglasak (Ef. 5:1-11; 1. Pet. 1:13-16). Œalosno je da u današnje vreme neki hrišćani poziv na različitost od sveta smatraju pomodarstvom ili verskim fanatizmom. Ali, bez obzira šta mislili, Bog još uvek traŒi da se njegov narod razlikuje od sveta (Rim. 12:2).

Hrist nas uči, da postoji pet oblasti u našem odnosu sa drugim ljudima. On Œeli da u ovim oblastima – situacijama pokaŒemo ljubav i dobru volju, bilo da se radi o našim prijateljima ili neprijateljima. Ovih pet oblasti nalazimo u Mateju 5:38-42.

1. PRAŠTANJE

Naredba "Oklo za oko i zub za zub" (2. Moj. 21:23-25; 3. Moj. 24:18-20) iz Starog zaveta nije u sebi nosila zapovest na osvetu, kako su je razumeli Isusovi savremenici, već je trebalo da ona kod Izraelaca izazove strah, da ne poćine zloćin sa predumišljajem. To je bio preventivni zakon.

Nasilje svake vrste rađa neprijateljstva, koja su hranjena i odrŒavana Œeljom za osvetom a sakrivena iza maske "pravda mora biti zadovoljena". Tako ovaj svet biva zarobljen u većitom krugu zla i osвете.

A Isus svojim ućenicima kaŒe: "... ne protivite se zlu". Drugim rećima Isus govori svojim ućenicima: "Nemojte traŒiti da osvetite svoje oko ili svoj zub, već praštanjem prekinite krug zla." Kako to kaŒe i sam apostol Pavle u Rimljanima 12:17-21.

Hrišćanin je duŒan da oprašta svakom, uvek i potpuno. Nipošto ne po onoj narodnoj: "Opraštam ali ne zaboravljam". Bog nam je oprostio i oprašta naše grehe (Isa. 43:25), koliko više mi trebamo oprostiti "duŒnicima našim".

2. PONIŒENJE

"Ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi." Često puta se ove Isusove reći razumeju i tumaće kao "uputstvo za ponašanje u progonstvu". Međutim, Isus je imao nešto drugo na umu. Dobiti od nekoga šamar, za Jevrejina je bilo veliko poniŒenje ali, još veće ako bi taj udarac bio ućinjen spoljnom stranom šake. (Ako dešnjak udara ćoveka ispred sebe po desnom obrazu onda on to može ućiniti

samo spoljnom stranom šake.) Isus upravo o tome govori – o "šamaru" poniženja.

Poniženje lomi ljudski ponos, koji svaki čovek ima u sebi. Kada dođe do toga da nečiji ponos – unutrašnja samovrednost bude napadnuta i okaljana dolazi do borbe da se povрати tj. očisti "ukaljani obraz". Što dalje vodi u svađe, mržnju i neprijateljstva.

Za mnoge hrišćane lakše je podneti fizičko ugnjetavanje od upućenih verbalnih poniženja i uvreda koje ranjavaju dušu i polako zagorčavaju srce deteta Božjeg. Zbog toga Isus uči svoje učenike, u 39 stihu: Ne odupirite se poniženjima ljudi već ih primite ponizno – okrenuvši im i drugi obraz.

Hrist je savršen primer nama kako primiti i nositi najgora poniženja i uvrede, ugledajmo se na njega (1. Pet.2:21-23), znajući da samo poniženi biće uzvišeni u Božjem carstvu (Mat. 23:12; 1. Pet.5:6).

3. "MOJE PRAVO I INTERES"

Svaki Jevrejin je imao svoj ogrtač. Ogrtač mu je danju služio kao deo odeće i zaštita od sunca, kiše, hladnoće a noću kao pokrivač. Zakon Mojsijev je branio da se od čoveka koji ima samo jedan ogrtač, taj ogrtač uzima u залог (2. Moj. 22:26-27). Tako, izraelac je imao neprikosnoveno pravo na svoj ogrtač i niko mu ga nije smeo oduzeti.

Isus u pozadini tih misli, govori svojim učenicima sledeće: "Onome koji hoće da se parniči sa tobom, da ti uzme haljinu, daj i ogrtač." Drugim rečima on poziva svoje učenike da se odreknu svojih prava (onoga šta im sleduje, tj. svojih interesa) za račun mira sa drugima.

Današnji svet je u nekoj stalnoj bitci oko nekakvih i nečijih prava, da bi se ona isterala ne preza se ni od krvoprolića, jer cilj je opravdan – "to je borba za nečija ugrožena prava i interese". I tako, ova čovekova sebična želja vodi ljudski rod iz rata u rat, iz bune u buni...

Hristovim sledbenicima ne priliči da se "parniče" za svoja prava (1. Kor. 6:7), jer to samo pokazuje da u njima još uvek ima ponosa i nespremnosti da se učini potpuno predanje Bogu. Hrišćanin umesto da traži i

bori se za svoja prava – zadovoljenje svojih interesa, trebalo bi da razmišlja o ispunjenju svojih dužnosti i obaveza prema Bogu i bližnjem.

4. SLUŽITI DRUGIMA

Rimska vojska u okupiranoj Palestini je imala vlast da ako je to bilo potrebno, za izvršenje nekog zadatka, prisili Jevrejina na određeni rad, posao. Simon Cirenac je primer tome (Mat. 27:32), on je bio nateran od rimskog vojnika da ponese Hristov krst na Golgotu. Ovaj rimski zakon je bio veoma ponižavajući za Jevreje, jer su tada bili u položaju sluga (robova) omraženom paganskom Rimu.

Zbog toga Isusove reči: "Ko te potera jednu milju idi s njim dve." su mnogima u to vreme izgledale neprihvatljive. Isus kroz te reči poziva svoje učenike da budu sluge i onim ljudima koji nisu dobri prema njima ili su čak njihovi neprijatelji, već uprkos tome treba da služe takvima više i bolje tj. da idu i "milju više".

Hrist nije došao da ga drugi služe, već da bude sluga mnogima (Mat. 20:28). Dok svet smatra da posao sluge jeste nešto najniže, pred Bogom je to zvanje koje otvara nebeska vrata. Na njima ih sam Gospod sačekuje takve, rečima: "...slugo dobri i verni... uđi u radost svoga gospodara" (Mat. 25:21).

5. DAVANJE

"Ko traži od tebe daj, i ne okreći se od onoga koji hoće da pozajmi." Kada je Isus ovo izgovorio, bilo je mnogo onih koji su tražili ili hteli da pozajme, jer Palestina je bila okupirana i bila je u teškoj ekonomskoj situaciji. Zemlja je bila prepuna prosjaka, sirotinje, bolesnih – gubavaca, hromih, slepih...

Naravno, dati nešto nekome znači gubitak i iz straha da mi nemamo dovoljno za sebe nismo spremni da damo. Ali, Isus traži od svojih sledbenika ovo: Da brzo "ne okreću" glavu od onih koji su u potrebi i koji od njih traže pomoć. Već da im pomognu i izađu u susret koliko je to u granicama njihove moći.

Ovaj svet zna da bude nemilosrdan prema onima koji žive u oskudici, ali često puta zna i da posrami hrišćane u svojoj brizi za siromašne, iako hrišćani imaju bolje motive od

svake druge "socijalne organizacije", da pomognu ovakvim ljudima. Jer, Isus se rodio kao siromašan da bi se mi obogatili (2. Kor. 8:9).

* * *

Dozvolimo ljudima oko sebe da vide razliku, u ovim naizgled malim stvarima: U našem praštanju, u našem primanju poniženja, u odricanju svojih prava i interesa, u našem služenju i u našem davanju. Tako će naš život za mnoge ljude oko nas, biti najsnažnije izrečena propoved. Dajući nama priliku da im objasnimo da naša "različitost" jeste zbog naše vere u Hristovo jevanđelje.

TEST ZA HRIŠĆANE

Janko Bako (St. Pazova)

"Ako ko kaže: volim Boga, a mrzi svoga brata, laža je; jer ko ne voli svoga brata koga je video, ne može voleti Boga koga nije video." (1. Jovanova 4:20)

uvod

U navedenom stihu je kao lažljivac okarakterisan svako, ko kaže da voli Boga a u isto vreme mrzi svoga brata. Ovaj tekst je trebalo da ima naslov "Da li su hrišćani lažljivci?", ali sam od njega odustao... Delovalo mi je to malo grubo, možda čak i sablažnjivo - pa sam tekst naslovio sa "Test za hrišćane". Test, ali ne toliko teoretskog znanja iz hrišćanske nauke, koliko praktičnog iskustva iz hrišćanskog života... Test je pomalo "virtuelan" i sastoji se iz dva dela: globalnog i lokalnog testa. Uslov za učešće je naveden u probnom testu...

probni test

Ljubiš li Gospoda Isusa Hrista? (Ako je tvoj odgovor: NE, onda je diskutabilno, da li si Ti zaista hrišćanin?) Ako je Tvoj odgovor: DA, onda smo isto odgovorili na ovo pitanje i nastavljamo dalje... (Verujem, da bi i svi ostali hrišćani odgovorili isto kao Ti i ja...)

globalni test

Zamisli ovakvu situaciju: na sceni smo ti, ja i ostali hrišćani celoga sveta a u publici ostatak sveta. Tada mi damo zajedničku izjavu: "Mi smo hrišćani i jedno smo u Hristu!" (Jovan 17,20-21) Šta misliš, kakve će biti reakcije na istinitost naše izjave? Da li će svet reći: AMIN?

lokalni test

Da zamislimo malo realniju situaciju... Ja ću da zamislim Staru Pazovu, a Ti mesto u kome živiš (pod pretpostavkom: da nisi jedini hrišćanin u svome gradu)... Dakle: scena je malo manja, ali scenografija ista, kao i kod globalnog testa. Na sceni smo mi, hrišćani iz jednog mesta, a u publici naši sugrađani. I mi damo zajedničku izjavu: "Mi smo hrišćani i ljubimo se međusobno!" (Jovan 13,34-35) Kakve će biti reakcije na istinitost naše izjave? Da li će naši sugrađani reći: AMIN?

jedna od mogućih primedbi

Naravno, da postoji razlika između "hrišćanina po formi" i "hrišćanina po sadržaju"! U tom slučaju, ceo test se može formulisati i u suženoj varijanti: gde god piše hrišćanin, može se čitati nanovorođeni hrišćanin. To samo daje još više praktične težine ovom testu...

još jedna primedba

Naravno,. kao hrišćani smo sluge Gospoda Isusa Hrista i jedino On ima pravo iznošenja ocene i suda nad svojim slugama. Ustvari, ovaj test je samo lagana priprema za taj dan, kada će nas Gospod postaviti pred Njegovu sudnu stolicu (2. Kor 5,10)...

zaključak

Da se vratimo na probni test, koji je na neki način i završni test. On nije toliko "virtuelan", već u sebi sadrži i određenu dozu "duhovne stvarnosti". Pročitaj izjavu, koja sledi i razmisli, da li se sa njom slažeš...

DAVID I GOLIJAT

*Davor Edelinski (Zagreb,
Hrvatska)*

Jeste li kada razmišljali o tome koliko oblika književnosti nalazimo u biblijskim knjigama? Ima tu i proze i poezije, i priče i pjesme, i mudrosne literature. Nema čega nema. Jako puno žanrova je u njoj zastupljeno. A kad je reč o temama usudio bih se reći da su konkretno u starozavjetnim povijesnim knjigama nekako najzastupljenije akcija, rat i drama. Pred nama je vrlo dugačko i ispunjeno poglavlje, u kojem nalazimo sva tri spomenuta elementa, a posebno akcije u mjeri koje se ne bi postidio niti Arnold Švarceneger! Samo na temelju ovoga poglavlja bi se dao napraviti dobar film. Biblija je uzbudljiva knjiga, uzbudljivija od bilo kojeg filma ili serije koju će čovjek snimiti. Imamo puno posla, pa ćemo se baciti na ovo, vrlo napeto i poučno štivo.

Pred nama je jedan od najpoznatijih događaja iz života mladoga Jišajevog sina, budućeg izraelskog kralja, koji je u izraelskoj svijesti do dana današnjeg ostao prototip kralja. Kada god Izraelac pomisli na kralja, on će prvo pomisliti na Davida. Bog je odstupio od Šaula i zapovjedio Samuelu da pomaže Davida za kralja. Ta odluka još nije stupila na snagu, ali je ipak bila zajamčena. Dakle, David je u sve događaje koje ćemo danas obraditi stupao u spoznaji da će biti kralj, ali to svejedno nije zlorabio. Što se zapravo dogodilo?

1. Samuelova 17,1-11:

1 "Filistejci skupiše svoje čete za rat i sastase se kod Soka u Judeji. Tabor udariše između Soka i Azeke kod Efes Damima. 2 A Šaul i Izraelci skupiše se i utaboriše u Terebintskoj dolini, i svrstaše se za boj protiv Filistejaca. 3 Filistejci su stajali na gori s jedne strane, Izraelci na gori s druge strane, a dolina bila među njima.

4 Iz filistejskih redova izađe jedan izazivač. Zvao se Golijat, a bio je iz Gata. Visok bijaše šest lakata i jedan pedalj. 5 Na glavi je imao mjedenu kacigu, obučen je bio u ljuskav oklop, a oklop mu težak pet tisuća mjedenih šekela. 6 Na nogama je imao mjedene

nogavice, a na ramenima mjedenu sulicu. 7 Kopljača njegova koplja bila je kao tkalačko vratilo, a šiljak koplja težak šest stotina željeznih šekela. Pred njim je stupao štitonoša.

8 On se postavi pred izraelske bojne redove i dovikne im: 'Što ste izašli da se svrstate za bitku? Nisam li ja Filistejac, a vi Šaulove slugе? Izaberite između sebe jednoga čovjeka pa neka siđe k meni! 9 Ako pobijedi u borbi sa mnom i pogubi me, mi ćemo biti vaše slugе. Ako li ja pobijedim njega i pogubim ga, onda ćete vi biti naše slugе i nama ćete robovati.' 10 Još je Filistejac rekao: 'Ja sam danas izazvao Izraelove bojne redove. Dajte mi čovjeka da se ogledamo u dvoboju!' 11 Kad je Šaul i sav Izrael čuo što je rekao Filistejac, obuze ih strah i drhat."

Izraelovi stari neprijatelji su odlučili napasti Izraelce, ali ovo nije bila obična bitka. Naime, ovaj put su neprijatelji Božjeg naroda imali poseban adut: imali su svoga junaka, svoju maskotu, svoga najjačeg čovjeka koji je bio njihova najveća nada. Tko je bio taj čovjek? Zvao se Golijat, došao je iz Gata i od mladosti je bio ratnik. Što ga čini tako posebnim? Prije svega, bio je visok tri metra. Bio je toliko snažan da je sa relativnom lakoćom nosio svoj oklop težak 57 kila i bacao koplje čiji je vrh težio, ni manje ni više, nego 7 kila. Pokušamo li dokučiti koliko je Golijat bio težak. Možemo reći, da ja imam svojih 105 kila a visok sam 177. Na stranu koliko je to zdravo, ali budući da je Golijat bio vrlo nabildan, možemo pretpostaviti da je težio barem trista kila. Sve u svemu, Golijat se od prosječnoga medvjeda razlikovao jedino u tome što je bio čovjek! Dakle, nimalo zanemariv protivnik. Nije ni čudo što su ga se Izraelci bojali, a Filistejci smatrali svojim junakom. Zapravo, Izraelcima se malo čudim, jer su kao Božji narod morali znati, da je Bog sa njima, ali u to vrijeme duhovno stanje u narodu nije bilo baš najbolje. Nije ni čudo, jer ga je predvodio kralj Šaul, koji se brinuo jedino za sebe i od koga je Bog odstupio. Međutim, ipak je Božji narod, makar i posrnuo, ostao Božji narod. Znači, taj je Golijat stao pred izraelske trupe i izazivao ih, rugao se i njima i njihovom Bogu, a oni nisu imali toliko vjere da mu se usprotive.

U međuvremenu je Efraćanin Jišaj poslao svoga sina Davida da ponese svojoj braći malo hrane. David je otišao u izraelski tabor, predao hranu braći i čuo Filistejca kako opet izaziva Izraela.

1. Samuelova 17,23-27:

“23 Dok je s njima govorio, gle, onaj izazivač (zvao se Golijat, Filistejac iz Gata) iziđe iz filistejskih bojnih redova i ponovi iste riječi kao prije. I David ih je čuo. 24 A čim su Izraelci ugledali toga čovjeka, pobjegoše svi daleko od njega, i strah ih uhvati. 25 Neki Izraelac reče: ‘Jeste li vidjeli onoga čovjeka što je izišao? A izišao je da izaziva Izraela. Tko njega pogubi, kralj će mu dati silno blago, i dat će mu svoju kćer, i oslobodit će od poreza njegov očinski dom u Izraelu.’ 26 Tada David zapita ljude koji stajahu oko njega: ‘Što će to dobiti čovjek koji ubije toga Filistejca i skine sramotu s Izraela? I tko je taj neobrezani Filistejac, da izaziva bojne redove živoga Boga?’ 27 A narod mu odgovori istim riječima kao prije: ‘Eto to će dobiti čovjek koji ga pogubi’.”

"I tko je taj neobrezani Filistejac, da izaziva bojne redove živoga Boga?" Ovo su riječi mladića koji nije imao više od 18 godina – 18 godina! – i koji je znao da će biti kralj. Međutim, smatram da ga na ove riječi nije nagnala spoznaja da će biti kralj, već spoznaja da sa Izraelovim Bogom nema šale. Izraelov Bog je živi Bog, a ne kao filistejski bog Dagon, koji se par poglavlja ranije u nazočnosti kovčega Božjeg saveza doslovno raspao na komadiće! A Davidov Bog je isto tako naš Bog! Naš Bog je veliki i živi Bog, a onaj tko ga izaziva neće se dobro provesti.

"Tko je taj neobrezani Filistejac?" Kako to, tko? To je filistejski junak, grdosija visoka tri metra, teška više od četvrt tone, sa oklopom od 57 kila i kopljem čiji sam željezni vrh teži 7 kila! Snaga i uzdanica, ponos i dika filistejske vojske! Kako tko? To je onaj medvjed od čovjeka pred kojim drhti cijela izraelska vojska, svi odreda, od kralja pa nadalje! Uz to, Filistejci su već jako dugo tlačili Izraelce. Tko je taj neobrezani Filistejac. Da sam ja bio na Davidovom mjestu, vjerojatno bih se sakrio u najbližu mišju rupu i sačekao da onaj veliki i strašni div prestane grmjeti, ali Bog je htio da ne bude tako.

Zanimljivo je to. Opasnost je bila vrlo stvarna: prije svega, netko se morao usuditi boriti se sa Golijatom pa ga još i pobijediti, jer bi u protivnom Izrael opet pao pod filistejsko ropstvo. Dakako, nitko se nije usuđivao na borbu, sve u nadi da će otezanjem možda otjerati neprijatelja, ali to naravno nije uspjelo.

Svi su zakopali glavu u pijesak i čekali da oluja prođe, ali oluja nije prolazila. Svi su zatvarali oči pred jednom važnom činjenicom: premda je Golijat doista bio vrlo opasan neprijatelj, zar Jahve, Bog Izraelov nije bio puno veći i od toga neobrezanoga Filistejca? Dakako da jeste, a u tom trenutku je jedino mladi David, budući kralj Izraela, bio toga svjestan. Davidu je stalo do očuvanja časti Božjeg imena, ali isto tako i časti Božjeg naroda. Koliko često nas obuzmu takvi osjećaji? Koliko često nam je stalo do Božje časti? Jasno, ono su bila drugačija vremena, kada je Božji narod bio jedan određen narod sa svim zakonima, propisima, pojedina pravila igre su bila donekle drugačija (recimo, nije na nama da idemo ubijati ljude koji ne vjeruju u Boga, ali budimo realni i shvatimo da će jednoga dana to učiniti sam Bog), ali neke stvari se ne mogu mijenjati.

Doznajemo da ni David, premda mlad, nije bio ni slab ni naivan. Kada su ga, nakon njegovih riječi, doveli pred izraelskog kralja, iz Davidovih usta čujemo da je imao priliku tući se i sa lavom i sa medvjedom i, očito, izvući živu glavu, ali i dotičnim životinjama zavrnuti vratove. Dakle, David je imao snage, pa čak i obećani položaj, ali ovdje se nije na to pozivao. Pozivao se na Božju snagu, Božju čast i skrb: "I lava je i medvjeda tvoj je sluga ubio pa će i taj neobrezani Filistejac proći kao jedan od njih, jer je izazvao bojne čete živoga Boga" (36). Čuvši da se David želi boriti sa Golijatom, daje mu svoj oklop i šalje ga u boj. Međutim, oklop ne pristaje Davidu pa se David naoružava na svoj način. Za sukob sa čovjekolikim medvjedom David uzima svoj štap, pet glatkih kamenova, torbu u kojoj će ih nositi i pračku. Neka sada Božja riječ govori za sebe. Pozorno slušajmo što se dogodilo.

1. Samuelova 17,40-54:

“40 David uze svoj štap u ruku, izabra u potoku pet glatkih kamenova i metnu ih u svoju pastirsku torbu, koja mu je služila kao torba za pračku, te s pračkom u ruci pođe prema Filistejcu. 41 A Filistejac se sve bliže primicao Davidu, dok je njegov štitonoša stupao pred njime. 42 A kad Filistejac pogleda i vidje Davida, prezre ga s njegove mladosti – bijaše David mladić, rumen, lijepa lica. 43 Zato Filistejac reče Davidu: ‘Zar sam ja pseto te ideš na mesa štapovima?’ I uze proklinjati Davida svojim bogovima. 44 Zatim Filistejac reče Davidu: ‘Dođi k meni, da dam tvoje meso

pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim!" 45 A David odgovori Filistejcu: 'Ti ideš na me s mačem, s kopljem i sa sulicom, a ja idem na te u ime Jahve Sebaota, Boga Izraelovih četa koje si ti izazvao. 46 Danas će te Jahve predati u moju ruku, ja ću te ubiti, skinut ću tvoju glavu i još ću danas tvoje mrtvo tijelo i mrtva tjelesa filistejske vojske dati pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim. Sva će zemlja znati da ima Bog u Izraelu. 47 I sav će ovaj zbor znati da Jahve ne daje pobjedu mačem ni kopljem, jer je Jahve gospodar bitke, i on vas predaje u naše ruke.' 48 Kad se Filistejac približio i pošao prema Davidu, izađe David iz bojnih redova i krenu pred Filistejca. 49 David segnu rukom u torbu, izvadi iz nje kamen i hitnu ga iz pračke. I pogodi Filistejca u čelo; kamen mu se zabi u čelo, i on pade ničice na zemlju. 50 Tako je David pračkom i kamenom nadjačao Filistejca: udario ga je i ubio ga, a nije imao mača u ruci. 51 Zato David potrča i stade na Filistejsca, zgrabi njegov mač, izvuče ga iz korica i pogubi Filistejca odsjekavši mu glavu. Kad Filistejci vidješe kako pogibe njihov junak, nagnuše u bijeg. 52 Tada ustadoše Izraelci i Judejci, digoše bojnu viku i potjeraše Filistejce do opkopa oko Gata i do gradskih vrata Ekrona; filistejski mrtvaci pokriše put od Šaarajima sve do Gata i do Ekrona. 53 Nato se Izraelci vratiše iz te žestoke potjere za Filistejcima i opljačkaše njihov tabor. 54 A David uze Filistejčevu glavu i odnese je u Jeruzalem, a oružje njegovo položi u svoj šator."

Pretpostavljam da ovaj ishod nikoga nije iznenadio, da ste svi barem jednom čitali o ovom događaju, ali idemo ga malo analizirati. Što se dogodilo? David stupa naprijed i suprotstavlja se Golijatu. Kada ga je Golijat vidio, naljutio se što mu šalju takvog protivnika. Vjerojatno je znao da se u izraelskim redovima neće naći nitko sličan njemu samome, ali je zacijelo očekivao barem naoružanog vojnika. Međutim, jedini koji se odazvao njegovom izazovu bio je mladi pastir bez bojnoga oružja. Filistejac je počeo psovati Davida. Što mu je David rekao? (46-47) Na to je Filistejac jurnuo na Davida, a David je uzeo pračku, zavitlao kamenčić i pogodio Filistejca u čelo. Kamen mu se zabio u čelo, dakle vjerojatno i u mozak, pa je pao. David je zatim uzeo Filistejčev mač i odrubio mu glavu. Rekli bismo: "Jadan kraj. Ubio ga je pastir sa pračkom!" Međutim, ni Golijat, ni Filistejci, a

ni Izraelci nisu shvaćali da je Golijat ipak izazvao protivnika jačeg od sebe: samoga Boga.

Golijat je pitao: "Zar sam ja pseto te ideš na me sa štapovima?" Da je znao u čijem društvu David ide na njega, mislim da bi pao na koljena i počeo moliti za milost. Golijat nije smatrao Davida dostojnim neprijateljem, dok je sav Izrael smatrao Golijata nepobjedivim neprijateljem. Imajmo na umu da sve što je u Božjoj riječi zapisano treba služiti za našu pouku i odgajanje u pravednosti. Isto tako ne zaboravimo da nam cilj nije tražiti simbolički i alegorički smisao u povijesnim izvještajima zapisanim u njoj. Što to znači? Znači da je do toga događaja uistinu došlo! Da su se prije nekih 3000 godina David i Golijat doista sukobili u Terebintskoj dolini i da je naš Bog doista dao pobjedu Davidu i pokazao da je njegova čast itekako bitna. Koliko se mi trudimo pokazati ljudima da je Bog častan, vjeran i svemoguć? Koliko se trudimo navijestiti Božje ime i poruku o oproštenju koje nam je omogućeno smrću i uskrsnućem Božjeg Sina?

Isto tako, koliko često nam se prepreke u životu čine nepremostivima? Koliko često drhtimo pred okolnostima koje nas okružuju? Ne bismo to trebali činiti, jer je naš Bog uz nas. Nije bitno koliko su velike naše neprilike, koliko su utjecajni ljudi koji se protive nama i Božjoj poruci, koji nas možda i zlostavljaju na razne načine. Jer, Bog će u naše ruke staviti taj ubojiti kamenčić koji ćemo u Božjoj snazi moći zavitlati u Golijatovo čelo i radovati se pobjedi koju nam je naš Bog podario! Pritom nemojmo nikako zaboraviti da, kao kršćani, ne živimo za sebe i po svome, nego za Boga i po Božjem. Mi smo Božji poslanici na zemlji, a tko dirne u nas, dirnuo je u zjenicu Božjeg oka. Dakako, ako činimo što ne valja, ne trebamo se čuditi nevoljama koje smo sami navukli na sebe, ali ako postupamo prema Božjoj volji, nalazimo se na izvršenju zadatka koji nam je Bog zadao. Prema tome, nismo svoji već Božji. Tako nam valja živjeti. Unatoč svim preprekama i izazovima Božjoj časti, na nama je da slušamo Boga i vršimo njegovu volju, a On će osvjetlati svoje ime u nama. Budimo poput Davida. Uzdajmo se u Boga čak i kada se to čini nemoguće i suludo, čak i onda kada se čini kao da sve ide protiv nas i protiv Božjih istina. Jer Bog se ne mijenja, a u njemu imamo zajamčenu pobjedu.

BOG, JEVREJI I IZRAEL

(1. deo)

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Poslednjih godina, a naročito nekoliko prethodnih meseci svetski mediji su puni izveštaja o nemilim i tragičnim događanjima u Izraelu. Palestinski ljudi-bombe i naoružane samoubice masakriraju tinejdžere po disklo klubovima i kafićima, radnike i đake koji ujutro čekaju autobuse da idu na posao i u školu, ljude i žene na pretrpanim pijacama dok kupuju bakaluk, narod na prazničnim skupovima, usnule porodice u krevetima i sve u svemu sve Jevreje bez obzira na pol i starost do kojih mogu doći. Začudo, sve zemlje sveta, među kojima prednjači hrišćanska Evropa, uz izuzetak Amerike, za sve ovo osuđuju Izrael i odriču mu pravo da se odbrani. Brojne antiizraelske i u suštini antijevrejske izjave, pamfleti, knjige i demonstracije širom sveta, paljenje sinagoga po Evropi, skrnavljenja jevrejskih groblja, narastajuće antijevrejsko osećanje u svetu i sve veća izolacija Izraela pokazuju da je jevrejomrstvo i te kako živo i da nikada umrlo nije. Kao rezultat svega, ortodoksni rabini i učitelji u Izraelu su prošle jeseni izdali saopštenje u kome ovu situaciju nazivaju "mukom Jakovljevom" (Jer. 30:7-11) i pozivaju na molitvu za izbavljenje Izraela sve Jevreje ma gde bili. Za verne u Hristu sve ovo bi trebalo da bude znak da su poslednji dani poslednjih vremena izuzetno blizu.

Još uvek se živo sećam propovedi i učenja od pre nekih dvadesetak godina o duhovnom obnovljenju Izraela kome će prethoditi obnovljenje jevrejske državnosti. Mada je Izrael već postojao u svojim biblijskim granicama, prihvatanje Isusa kao Mesije i Izbavitelja od strane Jevreja je izgledalo nestvarno ili bar kao daleka budućnost. Situacija je prilično podsećala na stanje pre Drugog svetskog rata, kada su malobrojni prorokovali sa propovedaonice da će Bog ponovo uspostaviti jevrejsku državu, na šta se sumnjičavo odmahivalo glavom. Teološki pogled po kome je Crkva zamenila Izrael, a hrišćani Jevreje je bio tako čvrsto uvrežen da se takva izjava smatrala maltene bogohulnom. Kada su mlade Ujedinjene nacije 1948. godine izglasale deklaraciju kojom je uspostavljena podela Palestine na jevrejski i arapski deo, a odmah potom

proglašena država Izrael, svi su ostali bez reči. Božje čudo je bilo očigledno i neporecivo. A onda, posle Šestodnevno rata 1967. kada je Jerusalim oslobođen i granice proširene do Jordana i ceo Sinaj osvojen, izgledalo je kao da je povratak Hrista pitanje časa, samo - nije bilo verujućih Jevreja, ili je bar tako izgledalo.

U međuvremenu, nekako paralelno sa rastom cionističkog pokreta koji je težio uspostavljanju doma za Jevreje i narastajuće političke klime koja je tome pogodovala, naročito posle rata kada su užasi nacizma postali očigledni, bujalo je i duhovno seme duboko skriveno od površnih pogleda. Krajem devetnaestog i početkom dvadesetog veka Bog je počeo da otkriva istinu o Svome sinu sve većem broju Jevreja. To više nisu bili samo pojedinačni slučajevi, u Berlinu je uoči holokausta bilo oko četrdesetak zajednica sačinjenih gotovo isključivo od verujućih "iz obrezanja". Međutim, sve je to bilo sporadično i nije privlačilo pažnju. Prava promena je nastala početkom sedamdesetih godina kada se desilo strahovito probuđenje. Najpre desetine, a potom stotine, pa hiljade Jevreja su počele da prihvataju Isusa kao Mesiju i Spasitelja Izraela. Danas se njihov broj procenjuje na bar tri stotine hiljada u Americi, Kanadi, Evropi i Izraelu! I taj broj svakodnevno raste. Pred našim očima se gotovo svakodnevno ispunjavaju drevna proroštva. Naš naraštaj bi vrlo lako mogao biti onaj koji će posvedočiti povratak Isusa Hrista, Mesije i Izbavitelja.

Međutim, sve ovo kao da ne dopire do svesti ogromne većine hrišćana. Recimo, "Svetski savet crkava" koji okuplja sve veće i vodeće denominacije u Evropi i svetu (ne i u Americi) već godinama uporno predvodi anti-Izraelsku kampanju i zalaže se okončanje "nezakonite okupacije palestinskih teritorija od strane Izraela". Veliki broj jugoslovenskih crkava su članovi ovog saveta i potpisnici istih dokumenata. Interesantno je i tužno posmatrati kako religiozni svet ponovo srlja u slepu i otvorenu mržnju prema onima kojima je Sin Božji prvo došao. Mada je i to deo Božje promisli, ipak je teško ne osvrnuti se na razloge koji se najpre kriju u jevrejomrstvu preuzetom od grčko-rimske kulture i brižno negovanom od strane istorijskog hrišćanstva, kao i nekritičkom prihvatanju istog od strane protestantizma. Mada se mnogo toga takođe, može objasniti zanemarivanjem Svetog pisma, pa čak i teologijom zasnovanoj na otvorenom nepoštovanju Božje Reči, ima i onoga što

definitivno zadire u oblast demonskog i satanskog uticaja. Jer, kako razumeti mizo-judaizam, ili mržnju prema Jevrejima među narodima sa kojima oni nikada nisu bili u istorijskom dodiru, kao na primer Japancima, ili u Australiji gde ih donedavno nije ni bilo? Ako se u našim srcima javlja odbojnost prema Jevrejima (naročito ako lično ne poznajemo ni jednoga, niti nam je ikada naneo nepravdu ili oštetio nas) trebali bi da razmislimo, pod čijim smo uticajem i odakle to dolazi? Od Boga zasigurno ne.

Možda ne bi bilo zgoreg ukratko se podsetiti šta Biblija jasno govori o odnosu Boga, Jevreja i Izraela... i naravno hrišćana.

I. ODNOS BOGA PREMA JEVREJIMA

Jevreji su jedini narod na zemlji stvoren suverenom voljom Gospoda Boga

Mada je tačno da Gospod umnožava narode i zatire ih (Jov 12:23), vlada nad kraljevstvima zemaljskim (Dan. 5:21), postavlja i skida vladare (Dan. 2:21), ipak Jevreji su jedini narod u čijem stvaranju je imao neposredan i očigledan uticaj.

I reče Mojsije i sveštenici Leviti svemu Izrailju govoreći: Pazi i čuj Izrailju, danas si postao narod Gospoda Boga svog. (5. Moj. 27:9)

Da te danas postavi sebi za narod i da ti On bude Bog, kao što ti je rekao i kao što se zakleo ocima tvojim, Avramu, Isaku i Jakovu. (5. Moj. 29:13)

Jer Gospod neće ostaviti narod svoj radi velikog imena svog; jer Gospodu bi volja da vas učini svojim narodom. (1. Sam. 12:22)

Već iz prvih glava Biblije se može videti da je Bog imao izabrane pojedince, potom porodice i na kraju plemena koja su postala narod iz koga je trebao da se rodi Njegov Sin po telu. Ovo Gospod nije učinio ni sa jednim drugim narodom.

Božji zaveti sa Jevrejima su večni i bezuslovni

Veoma je interesantno da je izraz Novi zavet veoma neprecizan prevod kaine diatheke

sa Grčkog jezika, a što promiče većini čitalaca. U Grčkom se novi kaže - neos, i označava ono što je novo, a ranije nije postojalo. Nasuprot tome, kaine ne znači - novo, već ono što je već postojalo, ali je sada obnovljeno. Tako u stvari, prevod kaine diatheke treba da bude - Obnovljeni zavet. Stari, koji je zbog neverstva i greha - pokvaren obnovljen je, ali sada na nešto izmenjenim osnovama. Nema više volujske i jareće krvi za očišćenje greha, umesto nje je krv Sina Božijeg; nejevrejima je takođe zagarantovano spasenje verom i pridodati su Božjem narodu. On time produžava svoje trajanje i odatle dolazi smisao - večan.

Ako sinovi njegovi ostave zakon moj, i ne uzidu u zapovesti moje; Ako pogaze uredbe moje, i zapovesti moje ne sačuvaju, Onda ću ih pokarati prutom za nepokornost, i ranama za bezakonje njihovo; Ali milosti svoje neću uzeti od njega, niti ću prevrnuti istinom svojom; Neću pogaziti zavet svoj, i šta je izašlo iz usta mojih neću poreći. Jednom se zakleh svetošću svojom; zar da slažem Davidu? Seme će njegovo trajati dovek, i presto njegov kao sunce preda mnom; On će stajati uvek kao mesec i verni svedok u oblacima." (Psa. 89:30-37)

Ovako veli Gospod: Ako možete ukinuti zavet moj za dan i zavet moj za noć da ne bude dana ni noći na vreme, Onda će se ukinuti i moj zavet s Davidom, slugom mojim, da nema sina koji bi carovao na prestolu njegovom, i s Levitima sveštenicima slugama mojim. (Jer. 33:20,21)

Kao što vidimo, dan i noć se još uvek izmenjuju. Ako je ovo istina, onda je dakle istina i da su Božji zaveti sa Jevrejima još uvek na snazi.

Izabrani su od Boga za naročitu svrhu

Izbor se sastoji samo u ispunjenju naročite svrhe koju Gospod ima za njih, a što drugima već prema svojoj promisli nije poverio. Kao što se iz sledećih stihova može videti.

A Gospod se tebi danas zarekao da ćeš mu biti narod osobit, kao što ti je govorio, da bi držao sve zapovesti Njegove; I da će te podignuti nad sve narode, koje je stvorio hvalom, imenom i slavom, da budeš narod svet Gospodu Bogu svom, kao što ti je govorio. (5. Moj. 26:18-19)

Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svom, tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da mu budeš narod osobit mimo sve narode na zemlji. (5. Moj. 7:6)

...s obzirom na izbor Bog ih voli zbog otaca. Jer Bog se ne kaje za svoje blagodatne darove i poziv. (Rim. 11:29 Čarnić)

Božji izbor se često od strane nejevreja pogrešno shvata kao favorizovanje Jevreja od strane Boga, što u opšte nije tačno, jer pred Bogom nema povlašćene nacije. Njima su povereni odgovornost i poziv na pokornost zapovestima i svetost (Psa. 147:19-20), Sveta Pisma (Rim. 3:2) i darovi za koje se Gospod ne kaje, to jest neće promeniti mišljenje i poveriti ih drugima.

Zenica su Njegovog oka

Sledeći stih predstavlja proroštvo o poslednjim danima. Bilo bi dobro pročitati ceo odlomak (Zah. 2:1-13), jer jasno govori o vremenu posle razorenja Drugog hrama i izgnanstva Jevreja koje ga je pratilo.

Jer ovako veli Gospod nad vojskama: Za slavom posla me k narodima, koji vas opleniše; jer ko tiče u vas, tiče u zenicu oka Njegovog. (Zah. 2:8)

Prethodni stih se ne odnosi generalno na sve hrišćane, kako se to popularno i pogrešno smatra, a što je iz celog teksta više nego očigledno. Trebalo bi ovo imati na umu kada se nanosi bol i patnja Jevrejima, jer se u stvari nanosi bol i patnja Bogu za šta će uslediti Njegov odgovor.

Voljeni su od Boga...

Gospod kaže kroz proroka Jeremiju, "Ljubim te ljubavlju večnom..." svome narodu. Njegova ljubav je večna, bezuslovna i neprolazna. Stoga i nastavlja, "...zato ti jednako činim milost." (Jer. 31:3). Da li se ovo izmenilo u Novom zavetu?

...Bog ih voli. (Rim. 11:28 Čarnić)

Očigledno da nije.

...i nisu od Njega odbačeni,

Teško je pojmiti kako je moguće da su mnogi hrišćani kroz vekove, a i danas tumačili i

tumače sledeće stihove upravo suprotno od onoga što oni jasno govore, a to je da Jevreji - nisu odbačeni od Boga?

Govorim, dakle: eda li Bog odbaci narod svoj? Bože sačuvaj! Jer sam i ja Izrailjac od semena Avraamovog, od kolena Venijaminovog. Ne odbaci Bog narod svoj, koji napred pozna. (Rim. 11:1-2)

Govorim, dakle: eda li se spotakoše da padnu? Bože sačuvaj! Nego je njihova pogreška spasenje neznabošcima, da bi se i oni razdražili. (Rim. 11:11)

Smisao predhodnih stihova je jasan, da je Bog zaista i to potpuno odbacio svoj narod onda bi on sam, Pavle, bio odbačen. Znači, ne radi se o odbačenosti, već o pogrešci i slepilu koje im je palo u deo radi spasenja neznabožaca. A Pismo kaže da slepome ne treba podmetati nogu, ili gluvoga psovati, nego pokazati milost (3. Moj. 19:14), jer je to u direktnoj srazmeri sa našom ljubavlju prema Bogu (1. Jvn. 5:2,3) i povlači blagoslov, ili kletvu sa sobom (5. Moj. 27:18).

Ovako veli Gospod, koji daje sunce da svetli danju, i uredbe mesecu i zvezdama da svetle noću, koji raskida more i buče vali njegovi, kome je ime Gospod nad vojskama: Ako tih uredbi nestane ispred mene, govori Gospod, i seme će Izrailjevo prestati biti narod preda mnoom na vek. Ovako veli Gospod: Ako se može izmeriti nebo gore i izvideti temelji zemaljski dole, tada ću i ja odbaciti sve seme Izrailjevo za sve što su učinili, veli Gospod. (Jer. 31:35-37)

Vredi li reći da se Božji zakoni koji vladaju u prirodi nisu izmenili za zadnjih dve hiljade godina? Ako jesu, onda je i Gospod odbacio Jevreje kao narod.

Od svih naroda na zemlji Bog je Jevreje izabrao za svoje nasledstvo

Narednih nekoliko stihova su veoma zanimljivi, jer daju kako proročku perspektivu, tako i pogled na odnos Boga prema Jevrejima u ukupnom planu spasenja.

Blago narodu, kome je Bog Gospod, plemenu, koje je On izabrao sebi za nasleđe. (Psa. 33:12)

I od dojljica dovede ga da pase narod Njegov, Jakova, i nasledstvo Njegovo, Izrailja. (Psa. 78:71)

I biće poznat Gospod Misircima, i poznaće Misirci Gospoda u to vreme, i služiće Mu žrtvama i darovima, i zavetovaće zavete Gospodu, i izvršavaće. Tako će Gospod udariti Misir, i udarivši isceliće, jer će se obratiti ka Gospodu, umoliće Mu se, i isceliće ih. U to će vreme biti put iz Misira u Asirsku, i Asirac će ići u Misir i Misirac u Asirsku, i služiće Gospodu Misirci s Asircima. U to će vreme Izrailj biti treći s Misircima i Asircima, i biće blagoslov posred zemlje. Jer će ih blagosloviti Gospod nad vojskama govoreći: Da je blagosloven moj narod misirski i asirski, delo ruku mojih, i nasledstvo moje, Izrailj. (Isa. 19: 21-25)

Iako su svi narodi koji Ga veruju "moj narod", Jevreji su ne samo Njegov narod, već i "nasledstvo moje", Njegova lična svojina.

II. ODNOS BOGA PREMA IZRAELU

Obećana zemlja ili zemlja Izraelova je oduvek imala značajno mesto u odnosu Boga i sa Jevrejima. Mada vrlo često Izrael u Pismu označava narod, Gospod takođe ima na umu i fizičku, geografsku lokaciju koja je vezana za Njegove zavete i obećanja. Tamo će se Hrist vratiti i iz Jerusalima vladati nad svim narodima (Otk. 21,22).

Jevreji imaju biblijsko pravo na zemlju Izraelovu

Pravo na Obećanu zemlju je deo Božjeg zaveta Avramu, po kome sva Hananska zemlja pripada njemu i njegovom potomstvu - do veka.

A Gospod reče Avramu, pošto se Lot odeli od njega: Podigni sada oči svoje, pa pogledaj s mesta gde si na sever i na jug i na istok i na zapad. Jer svu zemlju što vidiš tebi ću dati i semenu tvom do veka. I učiniću da semena tvog bude kao praha na zemlji; ako ko uzmože izbrojati prah na zemlji, moći će izbrojati i seme tvoje. Ustani, i prolazi tu zemlju u dužinu i u širinu; jer ću je tebi dati. (1. Moj. 13:14-17)

Taj dan učini Gospod zavet s Avramom govoreći: Semenu tvom dadoh zemlju ovu od

vode misirske do velike vode, vode Efrata... (1. Moj. 15:18)

I daću tebi i semenu tvom nakon tebe zemlju u kojoj si došljak, svu zemlju hanansku u državu večnu, i biću im Bog. (1. Moj. 17:8)

Granice Izraela su kompletno definisane od strane Boga, a ne ljudi

Gospod je taj koji je iscrtao granice Obećane zemlje, a ne ljudi i to je bio deo Njegovog večnog zaveta sa Avramom i Jevrejima.

Taj dan učini Gospod zavet s Avramom govoreći: Semenu tvom dadoh zemlju ovu od vode misirske do velike vode, vode Efrata, Kenejsku, kenezejsku i kedmonejsku, I hetejsku i ferezejsku i rafajsku, I amorejsku i hananejsku i gergesejsku i jevusejsku. (1. Moj. 15:18-21)

I postaviću međe tvoje od mora crvenog do mora filistejskog i od pustinje do reke; jer ću vama u ruke dati one koji žive u onoj zemlji da ih oteraš ispred sebe. (2. Moj. 23:31)

Kao što se prethodni stihovi odnose na same početke nastanka jevrejskog naroda, sledeći govore o poslednjim vremenima.

Ovako veli Gospod Gospod: Ovo su međe u kojima ćete naslediti zemlju... (Jzk. 47:13-48:35)

Jasno je da se u Božjim očima ništa nije izmenilo.

Istorijska je činjenica da su Jevreji ostali prisutni u manjem, ili većem broju u raznim delovima Obećane zemlje i u Jerusalimu tokom poslednjih dve hiljade godina uprkos svim poteškoćama i progonstvima od strane onih koji su dolazili i odlazili sa vlasti u tim krajevima. Početkom dvadesetog veka, broj Jevreja i Arapa je bio približno isti, a zemlja je bila pusta i relativno ne naseljena.

Jevrejski narod ima pravo na Judeju i Samariju koji se često nazivaju "Zapadnaobala"

Poricati pravo Jevrejima da žive u okvirima koje im je Bog zacrtao i nazivati ih "okupatorima" u njihovoj sopstvenoj zemlji je ne samo nerazumno, već i direktno poricanje Božje reči.

Ovako veli Gospod: Narod što osta od mača nađe milost u pustinji, kad idah da dam odmor Izrailju. Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost. Opet ću te sazidati, i bićeš sazidana, devojko Izrailjeva, opet ćeš se veseliti bubnjevima svojim, i izlazićeš sa zborom igračkim. Opet ćeš saditi vinograde na brdima samarijskim, sadiće vinogradari i ješće rod. (Jer. 31:2-5)

Jer će Bog spasti Sion, sazidaće gradove Judine; i ljudi će se onde naseliti i naslediće ga. (Psa. 69:35)

Evo, ja ću ga isceliti i zdravlje mu dati, isceliću ih i pokazaću im obilje mira, postojanog mira. Jer ću povratiti roblje Judino i roblje Izrailjevo, i sazidaću ih kao pre. I očistiću ih od svakog bezakonja njihova kojim mi sagrešiše, i oprostiću im sva bezakonja njihova, kojima mi sagrešiše i kojima se odmetnuše od mene. I biće mi milo ime i hvala i slava u svih naroda na zemlji koji će čuti za sve dobro što ću im učiniti, i uplašiće se i drhtaće radi svega dobra i radi svega mira što ću im ja dati. Ovako veli Gospod: Na ovom mestu, za koje vi velite da je pusto i nema u njemu ni čoveka ni živinčeta, u gradovima Judinim i po ulicama jerusalimskim opustelim da nema čoveka ni stanovnika ni živinčeta, opet će se čuti Glas radostan i glas veseo, glas ženikov i glas nevestin, glas onih koji će govoriti: Slavite Gospoda nad vojskama, jer je dobar Gospod, jer je do veka milost Njegova; koji će prinositi prinose zahvalne u domu Gospodnjem; jer ću vratiti roblje ove zemlje kao što je bilo pre, govori Gospod. Ovako veli Gospod nad vojskama: Na ovom mestu pustom, gde nema čoveka ni živinčeta, i u svim gradovima njegovim opet će biti torovi pastirski da počivaju stada. (Jer. 33:6-12)

Pošto se poslušnost Božjim zapovestima i vernost Njegovom zavetu ogleda u blagoslovu i kletvi koji su vezani uz život u zemlji Izraela, ili izgnanstvo iz nje, činjenica da su Jevreji tamo ponovo uspostavili svoju državu ukazuje da se bliži kraj njihovom slepilu i izmirenju sa Bogom.

(nastavak u sledećem broju)

---

misaone refleksije

RIBICA

Nada Muzički (Beograd)

Roletne na prozorima, u sobi mrak a u uglu akvarijum sa malom ribicom. Ne znajući ništa ona radosno pliva i uživa u životu. Prolaze sati a ona postaje sve uznemirenija.

Šta bi maloj ribici koja je samo pre nekoliko sati bila tako srećna i uživala? Stalno dolazi do stakla i gleda u mračnu sobu, ali tamo nema nikoga.

Gde je ta slatka devojka koja je redovno davala maloj ribici hranu i tako je milo gledala govoreći joj uvek po koju milu reč? Danas je nema.

Novi dan a u sobi opet mrak. Mala ribica više nije tako radosna. Njene okice su počele da se mute. Glad je tako strašna, ali će uskoro da prestane, jer će život u maloj ribici početi polako da se gasi.

Jadna ribica prestala je da živi, jer je ostavljena sama. Devojka je otišla zaboravivši malu ribicu. Možda je njeno mlado srce privuklo nešto drugo, te u svom mladenačkom poletu ona ostavi ribicu. Kad prođe zadovoljstvo, devojka će se setiti ribice, ali će biti kasno, jer će ona samo plutati na površini vode bez znaka života.

Čoveče pazi !

Tvoja duša je kao ta mala ribica. Ona je srećna u Bogu, živi i raduje se. Ali ako je ne budeš redovno hranio, pazio i negovao, i ona će umreti. Jedina hrana za nju je Božja reč.

Zato redovno dolazi na trpezu koju sam Bog prostire, da bi tvoja duša živela, jer ti je ona najvrednije što imaš. Pazi da i tvoje srce ne privuče nešto od ovoga sveta i tako zaboraviš na svoju dušu i dragog Spasitelja koji ti je dao život. Pa tako, dok se ti budeš zabavljao tvoja duša će vrištati od bola zato što je odvojena od svoga Tvorca, ali ti je možda nećeš čuti. Onda će polako da istekne život, koji ti je darovan odozgo. I kada vidiš da te ne može zadovoljiti ništa drugo ti ćeš se okrenuti Bogu – ali tada može biti kasno.

ZEMLJA MI NAJDRAŽA **Oswald J. Smith**

Dopusti mi da ti pričam o zemlji gde nema suza ni jada, o zemlji gde nema bolesti, boli ni smrti. To je zemlja bez rata i bez krvoprolića, to je zemlja gde nema nemaštine i bede. Oni koji žive u toj zemlji nikada se ne umaraju, ne nose nikakav teret, nikad ne stare. Nikada niko tamo ne kaže zbogom, jer se tamo ne zna za rastanke. Razočarenja tamo nema.

U zemlji o kojoj govorim nema greha. Niko tamo ne čini zlo. Nema tamo nikakvih nesretnih slučajeva. Možeš putovati hiljade kilometara, a nigde ne videti groblje ili sresti pogrebnu povorku. Nema tamo pogrebnih službi ni mrtvačnica. Nema crnih zastava na vratima.

Tamo grobari nisu potrebni; za leš se ne zna. Odeća je svetla i sjajna. Niko se ne odeva u crnu odeću žalosti.

To je zemlja gde se nikada ništa ne kvari. Cveće nikada ne gubi miris i lišće je večno zeleno. Nema tamo olujnih bura, ni vulkanskih erupcija, ni zemljotresa. Orkani i valovi plime nikada ne udaraju o lepe obale te zemlje. Nema tamo uzročnika groznice niti bilo kakve kuge. Sunce nikada ne sja a ipak je uvek svetlo jer noći tamo nema. Nikada nije prevruće ni prehladno. Uvek je prava temperatura. Oblaci nikada ne prekrivaju nebo i nikada ne duvaju oštri vetrovi.

U toj Zemlji nema pijanaca, jer nikad niko ne pije. Nemorala nema, muškarci i žene su kreposni. Nema vanbračne dece. Zatvori, tamnice i popravni domovi ne kvare sliku te Zemlje.

Vrata nemaju brava, ni prozori rešetaka, jer lopovi i pljačkaši tamo ne dolaze. Prljave se knjige tamo ne čitaju, a nečiste slike se nikada ne gledaju. Porezi se ne plaćaju i za kamate se ne zna.

Upravo tako, a evo da ti kažem još i više. Bogalja i sakatih ne može se tamo naći. Niko nije unakažen ili hrom. Niti je iko slep, gluv ili nem. Zbog toga se i nisu gradili domovi za bolesne, jer su svi zdravi. Nema prosjaka na ulicama niko, ne oskudeva, svi imaju što im treba. Guba, rak, paraliza i tuberkuloza - nepoznate su reči u toj zemlji. Nema

umobolnica, jer umobolnih tamo nema. Lekari nikome nisu potrebni, a bolnice su nepoznate.

Pitaš me kako ja to znam, jesam li bio tamo? Ne, još nisam imao tu mogućnost da se nađem u toj divnoj zemlji o kojoj govorim, ali drugi jesu.

No, JEDAN koji je dugo, dugo živio tamo došao je i ispričao mi mnogo o njoj. Kaže ta se zemlja zove NEBO i evo šta kaže o onima koji tamo odlaze: "Bog će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svet prođe." (Otk. 21:4)

On se opet vratio tamo. Dok je bio ovde, uvek je bio usamljen i žudeo je za domovinom.

Ali On će se jednog dana vratiti. U međuvremenu mi je pokazao put u svoju rodnu zemlju. Otkako mi je pričao o njoj, žudim za njom ući. Sudeći prema onome što je rekao, sigurno je da nikada neću poželeti vratiti se. Odlučio sam da Njegovu zemlju učinim svojom zemljom. U stvari, već sam preuzeo državljanstvo...

Priložili: Ljubiša i Snežana Žaković (Kula)

O SMRTI I VASKRSENJU U HRISTU **Sv. Grigorije Bogoslov**

Juče raspet bejah s Njim; danas slavljen s Njim.

Juče umreh s Njim, danas me oživeše s Njim.

Predajmo Njemu koji se mučio i opet podigao radi nas... sebe, dragocen i dostojan posed Božiji.

Budimo kao Hristos, jer Hristos postade kao mi.

Primi gore da bi nam mogao dati bolje.

Posta siromah da bismo se njegovim siromaštvom obogatili.

Prihvati obličje sluge da bismo mi ponovo osvojili svoju slobodu.

Siđe da bismo se podigli.

Beše kušan da bismo kroz Njega pobedili.

Umre osramoćen da bi nas mogao slaviti.

Umre da bi nas mogao spasiti.

Vaznese se da bi mogao privući sebi nas, koji smo radi greha pali.

Dajmo sve, položimo sve, Njemu koji daje sebe kao Otkup i Iskupljenje za nas.

Trebao nam je ovaploćeni Bog, Bog koga usmrtiše da bismo mi živeli. I nas usmrtiše zajedno sa Njim da bismo se očistili. Ustasmo ponovo sa Njim, jer u smrt besmo gurnuti s Njim. Slavljeni sa Njim, jer ustadosmo s Njim.

Nekoliko kapi krvi obnavlja čitavu tvorevinu.

KADA SI UPOZNAO ISUSA? *nepoznati autor*

Jednom je jedan čovek pričao sa jednim dečakom o Gospodu Isusu;

- Kada si upoznao Gospoda Isusa, kao svog Spasitelja?

- Tada, kad je pčela ujela moju majku. - odgovorio je dečak.

- Šta želiš time da kažeš?

- O, rado ću vam to ispričati. - rekao je dečkić, i nastavio - Moja majka mi je često govorila o tome šta je za mene uradio Isus na krstu. Kako je umro za moje grehe. Jednom, dok je radila u bašti, ja sam se igrao blizu nje. Ona je i tu iskoristila priliku da mi govori o Isusu. Upravo tada, dok mi je o tome pričala, doletela je do mene besna pčela i letela mi oko glave. Pošto nisam mogao da je se oslobodim, pritrčao sam kod majke i sakrio se pod njenu suknju. Majka me je još pokrila i svojim rukama, da bi me što bolje sakrila. Pčela je sela na njenu ruku - i ubola nju. Kad je osetila bol, rekla mi je : "Izađi sine moj, opasnost je prošla. Evo pčele što je htela da te ubode." Pogledao sam, i majka mi je pokazala mrtvu pčelu.

"Ne moraš više da se plašiš. Pogledaj, ubola je mene umesto tebe." rekla mi je pokazujući otečenu ruku.

Onda mi je opet govorila o Isusu i njegovoj smrti za grešnike. Tada sam potpuno razumeo šta znače reči iz Pisma: "...Njegovim smo ranama isceljeni". Razumeo sam šta znači za mene, kada je moj Spasitelj poneo sve moje grehe na svojim plećima. Nikada neću zaboraviti taj trenutak. Ne mogu ni reći koliko sam od tada srećan. Bez prestanka zahvaljujem Bogu, što je poslao Gospoda Isusa, da nađe i spasi takve grešnike kao što sam bio ja. Isus je mene našao i spasio tada, kad je pčela ujela moju majku.

Koliko ima mnogo ljudi, koji ne znaju to šta zna ovaj dečak! Veruju u Isusa, veruju u njegovu smrt i uskrsnuće, a ipak se plaše smrti. Isповедaju veru, a ipak ceo život žive u nesigurnosti. Ne poznaju blagoslov koji doživljava duša, koja je celim srcem uzverovala, da je Isus umro za njene grehe, i ustao iz mrtvih, za njeno opravdanje i spasenje.

Kako je sa tobom, dragi čitaoc?

Časopis: VEČNY ŽIVOT 1/1995.

Priložio: Branko Milijašević (St. Pazova)

SionT InBox

Hvala vam puno za Sionska Truba

Bog neka vas blagoslovi i neka vam daje strpljenje da možete i dalje da radite taj posao: "Elektonski Magazin". I ja radim na prevodenje i pisanje brošura i knjige.

Propovednik EMC. A. Mitev (Bitola, Makedonija)

* * *

Ime autora je FRANJO ASISKI NE ASIRSKI. Čovek nije imao nikakve veze s Asirijom a kod nas malo malo pa ga ljudi nazovu Asirski. Dakle Franjo ASISKI!

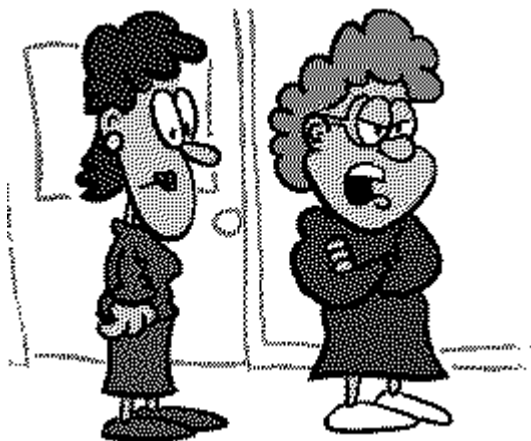
Hvala vam na trudu koji ulažete oko Sionske trube. Zaista je blagoslov mnogima.

Pozdrav,
Draško (Pančevo)

Srdacni pozdravi od nekog kome je stalo
veoma do Svetog pisma i Svete Bozje Reci.

Saša

Smešna strana...

**Izgleda da je naša crkva postala prevelika.
Novi pastor već šest meseci ne može da zapamti moje ime.**

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>